

ADÉU AL PREMI CATALÀ DE L'ANY 2008

Vicente Ferrer mor després d'una vida dedicada als més pobres

- La mort del cooperant es produeix mentre creix el clamor per donar el Nobel a la seva fundació
- Milers de persones i EL PERIÓDICO promouen la candidatura de l'entitat al prestigiós guardó

EDWIN WINKELS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.06.09

Vicente Ferrer ha mort aquesta matinada a casa seva, a Anantapur, una de les zones més depauperades de l'Índia, No estava sol. L'acompanyaven en el seu camí cap a l'últim adéu la seva dona, Anne, els seus fills i els metges i infermeres que ell mateix havia contractat per cuidar els pobres d'aquesta àrida regió meridional de l'Índia. Les persones pròximes al cooperant ja havien advertit hores abans que la mort de Ferrer podia ser qüestió d'hores. Finalment s'ha produït a la 1.15 de la matinada, hora espanyola.

Després d'una llarga vida entregada als més pobres entre els pobres de l'Índia, a l'exjesuïta i cooperant català, de 89 anys, no només l'acompanyaven els seus més íntims. A més de 8.000 quilòmetres de distància, a Barcelona, centenars de missatges procedents de tot Espanya i Llatinoamèrica envaïen la bústia de correu electrònic de la fundació que porta el seu nom. Tampoc deixaven de créixer els suports a la candidatura de la Fundació Vicente Ferrer per al Premi Nobel de la pau,

promoguda a Facebook i que, al tancament d'aquesta edició, comptava amb més de 13.200 adhesions.

Un comunicat en la web de la fundació va donar l'alarma ahir al migdia. «Durant la matinada passada, Vicente Ferrer ha patit serioses complicacions respiratòries i el seu estat és molt delicat. L'equip mèdic que l'està atenent a casa seva, a Anantapur, informa que es troba sedat i tranquil». El seu fill i successor al capdavant de la fundació, Moncho Ferrer, va declarar a EFE: «Es troba en estat crític, però no està patint. No està gaire conscient».

SENSE PODER PARLAR / Ferrer, l'última persona distingida com a Català de l'Any en l'elecció popular organitzada per EL PERIÓDICO, va patir a mitjans de març una embòlia cerebral que el va mantenir ingressat en un hospital diverses setmanes. Va recuperar la consciència, però ja no la salut. Va demanar que el traslladessin a casa seva, a Anantapur, on era al llit des d'aleshores. De fet, no es va arribar a recuperar mai de l'embòlia. Tenia mig cos paralitzat i no podia parlar, va explicar ahir Inés Milà, directora de la Fundació Vicente Ferrer. El desesperançador pronòstic mèdic va portar molts dels seus admiradors a acceptar ja la seva mort. «Vicenç, tot i que tanquis els ulls per descansar i anar-te'n del nostre costat, no pensis que ens deixaràs en l'enyorança, que sàpigues que no te n'aniràs mai i que sempre estaràs entre tots els que tant t'hem estimat i admirat», deia un dels missatges a la web. I un altre: «Gràcies a tu la nostra fe segueix viva. Encara que ens deixis, el teu llegat ja està viu per sempre. Quina enveja haver pogut donar tant com tu».

Amb aquests mateixos arguments més de 13.000 persones demanen a Facebook (<http://apps.facebook.com/causes/210215?m=94c030c1>) la

concessió del premi Nobel de la pau a la Fundació Vicente Ferrer, iniciativa que promou també EL PERIÓDICO.

Nascut el 9 d'abril del 1920 a Barcelona, Ferrer va arribar el 1953 a l'Índia. El 1968, el Govern va voler expulsar-lo del país per considerar que la seva popularitat entre els pobres de la ciutat de Manmad constituïa una amenaça a l'ordre establert. Indira Gandhi li va permetre tornar al cap de poc temps i, des del 1969, Ferrer va dedicar els seus esforços a la gent d'Anantapur, que en l'idioma local significa ciutat de l'infinit. Allà, a casa seva al complex del Rural Development Trust que va fer construir, va oferir al març la seva última entrevista a aquest diari. «Si estic viu, és pels miracles», va dir.